

DOS POEMES INÈDITS DE SEGIMON SERRALLONGA

HAIKÚS A LA MARE

30 D'ABRIL, 1980

RECORD D'INFANT AL TERRAT

Amb dits de gebre
dins el vent clar plegaves
la roba neta.

ESTANYOL DEL BACMAL

L'aigua et fa rimes,
quan la granota salta,
pluf, i silenci.

CUCUT A LA BAGA DE SANT ROC

L'abril gemega
per tu com una flauta
meravellada.

Humida i dolça
la veu fa vibrar l'aire
dos cops i calla.

Qui sap on canta?
Debades l'home espia
la fronda muda.

Només l'amiga,
l'amor enlluernada,
veu l'invisible.

CANÇÓ D'OCTUBRE PEL CAMÍ D'ORÍS

Dins la nit camino, la lluna ve amb mi.
Els arbres no es mouen de vora el camí.

Pinochet negreja per tot el rodal,
com un fantasma de brill espectral.

“Veni, arbres, mates, no us quedeu amb ell:
vosaltres sou tendres, ell és mesell.

Vine tu, cavall, que aïnes de nit,
gossos que lladreu, vine tu, escorpit.

Veni, brins i cuques, i tots els nascuts. I
també vosaltres, besllums i penombres,
remors i silencis, paus i quietuds.”

TORNADA A

Només una cosa voldré vehement:
Que tot sol s'espanti sota el Firmament.

TORNADA B

Una música sola, sempre al mateix to:
La lluna camina, si camino jo.

(Tornant d'Orís. Torelló, 29 octubre 1998)

SEGIMON SERRALLONGA

RAMON PINYOL I TORRENTS

Segimon Serrallonga i Morer (Torelló, Osona, 1930), de qui publiquem aquí dos textos inèdits, és un poeta de culte, d'obra treballada, lenta i densa, i només parcialment editada. Com el seu company i amic també osonenc, Antoni Pous, tan vinculat a Igualada, formà part de l'anomenat "grup de Vic" -integrat per un nucli molt actiu de seminaristes- i amb ell impulsà la mítica antologia poètica *Estudiants de Vic* (1951), que només pogué circular de manera privada i en versió ciclostilada perquè els superiors del Seminari no acceptaren el prologuista, Carles Riba, de qui el grup es considerarà sempre deixeble. La producció publicada de Serrallonga, a banda de l'apareguda en revistes i antologies, es limita a dos llibres, *Eixarms* (Barcelona: Ed. Lumen, 1974), breu recull de poemes satírics, i *Poemes 1950-1975* (Barcelona: Ed. Crítica, 1979), amb pròleg de Joaquim Molas, que obtingué el premi de la Crítica Serra d'Or 1980.

Format al seminari de Vic i a les universitats de Lovaina i Autònoma de Barcelona, Segimon Serrallonga ha estudiat filosofia, teologia, llengües clàssiques i filologia catalana. És professor de la Universitat de Vic i director de la seva Biblioteca, i fou justament un dels impulsors dels Estudis Universitaris de Vic, reconeguts com a universitat plena el 1997, i de la seva editorial, Eumo, dins la qual dirigeix i assessora diverses col·leccions. Ha participat activament en diversos projectes culturals vigatans i s'hi destaca el seu paper com a redactor en els anys 60 d'*Inquietud artística* i especialment a *Reduccions. Revista de poesia* (funda-

da el 1977), avui la degana de les revistes catalanes de poesia.

Serrallonga ha exercit i exerceix la crítica literària, que ha centrat especialment en la literatura catalana contemporània. Entre els seus estudis es compten treballs sobre Antoni Pous, Carles Riba, Miquel Martí i Pol, Joan Vinyoli, Josep Carner, J.V. Foix, Francesc Rierola, Ausiàs March i Jacint Verdaguer, una part dels quals són avui obres de referència per als especialistes.

La traducció és una altra faceta en què ha excel·lit Segimon Serrallonga. Com en d'altres creadors que no s'hi han dedicat per raons crematístiques, traduir ha estat per a Serrallonga una activitat en connexió amb la de poeta i per això, per dir-ho en mots de Joaquim Molas, les seves traduccions són en general "adaptacions del text original al propi jo de necessitats: d'experiències". De les seves traduccions es destaquen: *Saviesa i Eclesiàstic*, dins la *Bíblia* de la Fundació Bíblica Catalana (Barcelona: Ed. Alpha, 1968); William Blake, *Les noces del cel i de l'infern* (dins *Reduccions*, números 2 i 3, 1977 i després a Edicions del Mall, 1981); Bertold Brecht, *Me-ti. Llibre dels canvis* (Barcelona: Ed. Empúries, 1984); i autors diversos d'Assíria, Babilònia i Egipte, a *Poesia antiga* (dins *Els Marges*, número 21, 1981).

La poesia serrallonguiana, una obra en progrés que ha evolucionat segons Enric Bou des d'un "narcisisme inicial" fins a la vindicació i el compromís amb el seu temps, es destaca per ser una poesia de l'experimentació, de constituir una

recerca poètica nova i exigent dins la millor tradició simbolista. Justament Hölderlin és el poeta més present a l'obra poètica de Serrallonga i un dels elements que la caracteritzen. Allò que més la singularitza, tanmateix, com ha remarcat Manuel Carbonell, és “una capacitat, rara avui, de copsar el concret i d'expressar la joia que se'n desprèn”. En altres mots, “de veure en el cas particular, en la presència davant la visió, la concreció única i incomparable d'allò que hom tendeix a anomenar l'abstracte i el general”. El 1990, en una de les escasses reflexions sobre la pròpia poètica, Segimon Serrallonga expressava així algunes de les seves preocupacions de creador: “Sempre he entès que la poesia és allò que diuen que és amb poques o moltes paraules els qui n'han feta de manera excel·lent un dia o durant una vida. (...) Prefereixo llegir els manifestos, les teories dels poetes mateixos, quan parlen en vers o quan parlen en prosa (que sempre és poètica), entre altres raons perquè al capdavant són els únics que entenc i amb qui no em cal estar d'acord ideològicament per a convida-hi: m'alegren la vida i m'impulsen a viure vivint i a viure fent, també, versos. (...) Per l'herència cultural que porto, abomino tant de la insinceritat moral com de la insinceritat artística. Aconseguir un text -i un context, és a dir, una obra-, verídica, bella i creïble, vet aquí l'objectiu, i vet aquí (per a mi) l'impossible. Però si no ho intento, em sento com si em traís infinitament més, convençut comestic que tot home ha de fer (art, literatura o ciència).”